ANUL V. - No. 22.
15 Septemvrie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL V. — Nr. 22 279052 Cluj, 15 Septemvrie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Preşedinţia L. A. N. C.

Comunicat

Intriga, pusă la cale de »partide«, unite cu Jidanii, şi susţinută de unii interesaţi personali, că »nu există unire în L. A. N. C.« — crezând că pe calea aceasta îşi vor dovedi existenţa lor — această intrigă trebue reprimată numai decât, întrucât induce în eroare opinia publică.

In legătură cu cele scrise, în această privinţă, de d. Prof. I. Cătuneanu, prin »Infrăţirea Românească pentru popor« din Cluj, şi reproduse de noi — se cere ca toţi Românii de bună credinţă să cunoască ce este.

In L. A. N. C., domneşte cea mai desăvârşită unire, prin natura ei însăşi:

Unirea prin muncă.

L. A. N. C. o formează toţi acei care muncesc pentru înfăptuirea idealului ei »România Românilor«, şi cari, prin această muncă, sunt dela sine uniţi.

Acei care nu muncesc pentru L. A. N. C. — pe baza doctrinei, a programului şi a Statutului ei — nu-i aparţin, şi nu se poate vorbi nici de unire, şi nici de desunire cu dânşii!

Munca, este dar măsura comună a calităţii membrilor L.A.N.C., ca şi a utilităţii organizaţiei sale. ***Această muncă se vede.***

In numele acestei munci utile, fireşte unite, organizaţia L. A. N. C., poate cere încrederea tuturor Românilor: întrucât ea apără interesele lor.

Intriga că »nu este unire în Ligă«, se dovedeşte astfel ca o manoperă prostească a duşmanilor: care trebuie înlăturată printr'o propagandă pe cât mai activă, a muncii membrilor L.A.N.C.

In vederea campaniei politice care începe, şi care prezintă un interes deosebit:

O consfătuire a Preşedinţilor de organizaţii ai L. A. N. C. se va ţinea la Iaşi, în ziua de 14 Sept. 1929, de »Inălţarea Sf. Cruci«.

La ordinea zilei:

1. *Publicarea unui »Manifest către Români«.*
2. *Intensificarea acţiunii şi complectarea organizaţiilor.*
3. *Formarea unui »Inalt Consiliu de Apărare Naţională«.*
4. *Orice alte chestiuni interesând mişcarea.*

Preşedinţii organizaţiilor vor asista personal la această consfătuire. In caz de împiedecare: prin delegaţi. In lipsă: îşi vor trimite, din timp, părerile lor, pentru a fi supuse consfătuirii.

Imprejurările sunt excepţional de favorabile L. A. N. C.

Partidele, unite cu Jidanii, sunt compromise definitiv. E vorba acum, nu numai de schimbarea guvernului unui partid, care şi-a pierdut popularitatea în câteva luni, ci de înlăturarea sistemului însuşi de guvernare, a »partidelor«, cari şi-au pierdut raţiunea de a fi.

L.A.N.C., cu doctrina ei luminoasă, şi cu programul ei lămurit, se dovedeşte astăzi, ca singura mântuire a naţiei româneşti în primejdie.

Preşedintele Suprem al L. A. N. C.: ***A. C. CUZA.***

Chestionar de actualitate

In tratarea chestiunii jidoveşti, atât de vastă şi cu atâtea laturi, se impune din când în când o recapitulare. Această operaţie este menită să concentreze mai puternic în atenţia cititorului punctele de căpetenie ale acţiunii iudaice, ţinându-l treaz şi îndemnându-l la reacţiune în faţa pericolului crescând.

La întrebările ce se înşiră mai jos, răspunde nu autorul acestor rânduri; el numai înregistrează cu fidelitate glasul istoriei. Zic, cu fidelitate. Dacă contestă cineva exactitatea răspunsurilor date, e invitat să binevoiască a-şi formula obiecţiunile. Poate fi sigur, că încordarea cerută spre a combate cele mai jos arătate, nu va rămânea fără efect: imediat i se va da dela tribuna acestei reviste lămuriri, care exclud orice îndoială.

Prima întrebare. Cine este „duşmana societăţii“ actuale?

Răspunsul: Francmasoneria, condusă de Jidani. Afirmaţiunea este atât de exactă la întrebarea precis pusă, încât dela înălţimea Vaticanului s'a ridicat glasul de mulţumire al Papei Leon XIII, către scriitorul Paul Rosen, autorul cărţii, „L'Ennemie sociale“ (Duşmana societăţii), fost căpetenie francmasonă, spre a i se exprima gratitudinea pontificală pentru actul de curaj de a fi desvăluit adevărul. Scrisoarea datează din 7 Iulie 1890; este concepută în următorii termeni, tradusă de subsemnatul din cuvânt în cuvânt, după textul latinesc.[1])

„Fiului nostru iubit Paul Rosen, la Paris. Papa Leon XIII.

Fiule iubit, Sănătate şi Binecuvântare Apostolică. Impreună cu scrisoarea ta respectuoasă Ni s'a adus un exemplar al cărţii tale de curând apărută, intitulată „L'Ennemie sociale“,

[1]) Vezi „Protocoalele Inţelepţilor Sionului“; trad. de I. I. Moţa, Orăştie, pag. 239—41.

prin care ți-ai propus, precum am aflat din scrisoarea alăturată, să descoperi sfaturile și faptele acelor oameni nelegiuiți, cari, adunați în societăți clandestine, aduc pieirea Bisericii și a Statului (consilia et opera detegere impiorum hominum, qui in coetus clandestinos coacti, ecclesiae reique publicae moliuntur exitium).

Favoarea ce Ne ceri, de a Ne dedica opera ta, ți-o acordăm bucuros, căci ne este cunoscută silința ta de-a apăra religia și între alte dovezi, mai ales statornicia cu care combați pe dușmanii credinții și ai pietății, desvăluind înșelăciunile și relele lor.

Dorind deci, ca toți oamenii, nu numai catolicii, să aibă aceeaș groază pentru fraudele și relele lor, cum îi urmărești tu cu deplină dreptate, rugăm pe Părintele luminilor să-ți hărăzească darurile bogate ale adevăratei înțelepciuni și Noi îți împărțim ție și alor tăi, cu toată dragostea Binecuvântarea Apostolică, mărturie a iubirii noastre părintești.

Dată la Roma, lângă Sfântul Petru, în ziua de 7 Iulie 1890, în anul al XIII al Pontificatului Nostru.

Leo P. P. XIII.“

In ce privește conducerea jidovească a Francmasoneriei, vezi documentarea acestei afirmațiuni în articolul subsemnatului „Despre Francmasonerie“, apărut în „Infrățirea românească“ din 1 Februarie 1926.

Altă întrebare. De unde a pornit strigătul de luptă sălbatică în timpul marei revoluții franceze: „Cu mațele ultimului popă să spânzurăm pe ultimul dintre regi“? („Avec les boyaux du dernier des prêtres étranglons le dernier des rois“).

Răspuns: din oficina francmasonă, influențată de ordinul Iluminaților, creiat de Jidanul Weisshaupt, care în scrierile lui destructive se ascundea sub pseudonimul Spartacus.[1]) Alegerea numelui desvălue intenția Jidovului: după cum Spartacus, șeful bandei de sclavi a încercat în ultimul secol păgân să răstoarne prin foc și sânge ordinea societății romane, tot astfel semitul Weisshaupt (1748—1830) s'a străduit, prin conspirații clandestine, să răstoarne fundamentele societății moderne: biserica și monarhiile ereditare. De altfel pseudonimul ales este atât de sugestiv, încât partidul revoluționar, bolșevic, care a încercat să pună mâna pe putere în Germania, în iarna 1918—19, se numea partidul spartachist.

Altă întrebare. Cine a proclamat lupta de clasă țintind la învrăjbirea societății și distrugerea ei?

Răspuns: Jidanul Karl Marx, în faimosul manifest din 1847.

Altă întrebare. Cine a asasinat cu revolverul pe țarul Nicolae II, cu întreaga lui familie în Iulie 1918.

Răspuns: Jidanul Iankel Iurowski.[1])

Altă întrebare: Cine a comis atentatul dela Senat?

Răspuns: Jidanul Goldstein.

Altă întrebare. Cine a incendiat pirotehnia armatei dela Cotroceni?

Răspuns: Tot un Jidan. Iată ce cuprinde ziarul „Universul“ din 15 Iunie 1925, cu privire la această chestiune:

D. M. Gardin, american, care a stat 4 ani la Moscova, unde a avut strânse legături cu cercurile bolșevice, scrie în ziarul „New-York Herold“ următoarele: Cunosc personal pe autorul diabolicei isprăvi dela Pirotehnia din București. El este americau-român; și mi-a povestit detailat isprava sa. Știu pozitiv că teribila catastrofă dela Pirotehnie este opera agenților guvernului sovietic.

Așa zisul „american român“ nu poate fi decât Jidan, în slujba sovietelor. Dacă nu este exact, să binevoiască comisia de anchetă, sub președinția generalului I. Popovici, să-și publice raportul!

Altă întrebare. Cine a fost instrumentul de jefuire sistematică și opresiune în mâna Neamțului cotropitor, din 1916—1918, în teritoriul ocupat?

Răspuns: Jidanii.

Cine se îndoiește de exactitatea răspunsului, să binevoiască a citi cartea lui Arhibald, intitulată „Pereii.“

Altă întrebare. Cine prăpădește cu alcool sănătatea populației noastre rurale?

Răspuns: Cârciumarul Jidan.

Cine se îndoește de adevărul acestui răspuns, să citească broșura S. S. Patriarhului Miron, intitulată „Impotriva beției“, reprodusă în „Infrățirea Românească“ din 1 Noemvrie 1925.

Altă întrebare. Cine a otrăvit, după răsbcău, sufletul partidelor noastre politice?

Răspuns: Jidanul, semănând corupția și terorizarea

Altă întrebare. Cine bârfește România în străinătate?

Răspuns: Jidanii.

Nimeni nu pune la îndoială exactitatea acestui răspuns. In el răsună glasul istoriei noastre contimporane dela 1866, când Jidanii au prins glas universal prin înființarea Alianței Universale izraelite, până în clipa în care scriu aceste rânduri. De câte ori au urmărit dobândirea unui folos din partea României au calomniat-o amarnic, făcând atmosferă contra noastră. O dovadă sdrobitoare, un corpus delicti, care învederează toată infamia sufletului iudaic, rezultă din fiecare pagină a cărții, scrise în prima jumătate a anului 1918, intitulată „Die Iudenfrage in Rumänien“ d. I. M. Cargher, apărută la Berlin în colecția Kriegspolitische Einzelschriften. Ascultă, domnule cititor, tonul bârfirii jidovești! Tradue primele două aliniate din introducere, ca să-ți poți face o idee despre ce cuprinde restul publicațiunii menționate:

„Această scriere trebue să trâmbițeze în toată lumea jalea unui sfert de milion de suflete omenești, adânc robite, strivite fără milă și groaznic urmărite, cari luptă amarnic pentru a trăi. Această scriere aduce o plângere și o acuzare, lumea trebue să judece și să condamne.

Din timpurile de teroare ale lui Antioh Epifanes, puține țări au mai fost, în cari Jidanii au avut să poarte atâta suferință și mizerie, ca în România; această scriere trebue să deschidă o privire cutremurătoare asupra tratamentului și înjosirilor la care sunt supuși Jidanii în România. Din faptele reproduse după realitate și în mod conștiincios, se ridică către lumea

[1]) Cf. N. Deschamps. Les sociétés secrètes. Paris 1882. Tome I, pag. 9 și următoare.

[1]) Vezi studiul lui *C. Sarolea*, profesor la Universitatea din Edimburg, publicist politic, cu renume european, intitulat: *Ce que j'ai vu en Russie soviétique, din 1924*, de care ne-am ocupat în articolul *„Presimțiri urite“*, publicat în *Infrățirea Românească* din 1 Dec. 1926.

cugetătoare, un strigăt sguduitor, până la măduva oaselor, al celei mai adânci desperări („ein markerschütternder Aufschrei tiefster Verzweifelung"). Dar nespusele chinuri sufleteşti ale sutelor de mii de Jidani-români, cari în dispreţul oricărui drept şi a oricărei legi, în dispreţul dispoziţiilor tratatului dela Berlin, în dispreţul tuturor cerinţelor omeneşti de progres, sunt torturaţi cu o cruzime bestială până la moarte şi nimicire, pentru aceste chinuri limba omenească nu are putinţă de exprimare."

Mă opresc aici cu citatul, fiind suficient, ca orice bun Român, să cunoască frazeologia pătimaşă, apocaliptică, în care se îmbracă bârfirea jidovească la adresa ţării, care nutreşte şi îmbogăţeşte actualmente 3 milioane de paraziţi din neamul lui Cargher.

Incheiu chestionarul, cu o întrebare adresată dtale, domnule cititor: Faţă de aceste mărturisiri ale istoriei, nu crezi că trebue să faci propagandă antisemită împreună cu toţi din jurul dtale?

I. C. Cătuneanu.

Invalizi, Văduve şi Orfani, din răsboiul pentru Intregirea Neamului

Voi, care individual, sau prin soţii şi părinţii voştri purtaţi urmele neprecupeţitelor jertfe aduse pe altarul întregirii patriei, meritaţi toată stima şi toată solicitudinea noastră, care în deplină sănătate, ne bucurăm de roadele jertfelor şi suferinţelor voastre.

Această stimă şi solicitudine trebue arătată prin fapte de recunoştinţă, de către aceia care guvernează destinele României Mari.

Mare mi-a fost durerea, când am citit, că din spirit de economie, guvernul a redus pensiile (care şi până acum erau nişte pensii de mizerie) invalizilor, văduvelor şi orfanilor din răsboiu, dar acum sunt revoltat cetind în ziarul „Universul" din 2 Sept. 1929, că începând cu ziua de 1 Sept. 1929 toate carnetele de călătorie eliberate de I. O. V. sunt anulate!

Fostilor functionari maghiari care au refuzat depunerea jurământului de fidelitate stăpânirii româneşti, azi după zece ani să-i încetăţeneşti în masă şi să le dai pensie, iar invalizilor văduvelor şi orfanilor din răsboiul pentru întregirea neamului să le reduci pensiile şi să le anulezi carnetele de călătorie, — drepturi recunoscute prin legea I. O. V.?

Faţă de viperele maghiare, care ne-au pândit şi ne pândesc, încă la răscrucile drumului, nu sunteţi conduşi de spiritul de economie Domnilor ministri în frunte cu dl Iuliu Maniu?

Numai faţă de invalizi, faţă de văduvele şi de orfanii rămaşi din răsboiul pentru întregirea neamului aplicaţi spiritul de economie?

Se poate închipui un mai mare sacrilegiu şi o mai mare insultă adusă demnităţii româneşti, de însuşi guvernul ce se intitulează naţional- şi ţărănist?

Răspunde Domnia Ta dle Ioan Mihalache, **Dta care eşti fiu de ţăran român. Dta care ai fost dascăl şi luminător al poporului român, Dta care, alăturea de aceşti invalizi, alăturea de soţii văduvelor, şi de părinţii orfanilor din răsboiu ai luptat la** Jiu, Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti, **pentru înfăptuirea României Mari. Dta care eşti Cavalerul Ordinului** „Mihai Viteazul" **admiţi şi consfinţeşti cu semnătura proprie sacrilegiul şi insulta adusă demnităţii româneşti prin încetăţenirea şi penzionarea Maghiarilor infideli, şi prin scurtarea drepturilor legale avute de invalizii, de văduvele şi de orfanii din răsboiul pentru întregirea neamului?**

Răspunde Dle ministru Mihalache, sincer şi fără abilităţi diplomatice. Grăeşte cu francheţa şi cu seninătatea părintelui Dtale!

Nu cer acest răspuns nici dlui Maniu **nici celorlalţi colegi de bancă ministerială, ai Dsale pentrucă nici unul din aceştia nu îndeplinesc condiţiile arătate mai sus!**

Noi cei dela „Infrăţirea Românească" **protestăm cu toată energia, în faţa lui** Dumnezeu **cel a Tot Puternic, şi în faţa opiniei publice creştine româneşti, pentru sacrilegiul săvârşit faţă de invalizii, faţa de văduvele şi faţă de orfanii din răsboiul pentru întregirea neamului, — reducându-li-se pensiile şi anulându-li-se carnetele de călătorie; şi pentru ofensa adusă demnităţii româneşti, prin încetăţenirea în massa şi prin pensionarea foştilor slujbaşi maghiari infideli!**

Iar vouă invalizi, văduve şi orfani din răsboiul pentru întregirea neamului, **vă cerem stăruitor:**

Rupeţi orice legătură cu partidele politice care fiind întovărăşite cu Jidanii, sunt duşmane intereselor curat româneşti, deci şi intereselor voastre.

Incetaţi orice neînţelegere, orice ceartă sau vrajbă dintre voi, şi uniţi în cugete şi în simţiri, alăturaţi-vă la luptătorii Ligii Apărării Naţionale Creştine, **ce singură, dintre toate organizaţiile politice, Vă ocroteşte, în programul ei, din care, drept dovadă, reproduc, din capitolul VII, referitor la Invalizi, orfani şi văduve:**

„Războiul unirii a reclamat dureroase jertfe de sânge. Cei ce n'au cruţat nici o jertfă pentru rege şi neam, cum şi urmaşii acestor eroi au draptul la o deosebită îngrijire din partea naţiunii drept recunoştinţă şi în acelaş timp pentru cultivarea spiritului eroic şi de sacrificiu pentru neam.

De aceea L. A. N. C. îşi ia angajamentul solemn să satisfacă toate dolear'ele juste ale I. O. V. din războiu asigurând un traiu omenesc şi demn tuturor acestor categorii.."

ŞT. PENEŞ,
Locot. de rez., Cluj.

Cum ne jidovim

La bursa din Bucureşti, secţia mărfuri, a fost numit în comisia interimară, Jidovul *L. Sternbach, în locul Românului decedat* Zaharia *Furnică.*

Nu se găsea printre comercianţii din capitală, *tot un Român,* care să ocupe cu demnitate locul rămas vacant, la bursă, prin moartea vrednicului *Zaharia Furnică?*

Atacurile Jidanilor împotriva Bisericii Creştine. — Cărţile lor religioase

Pericolul satanic al tendinţei de dominaţiune jidovească, prezintă două laturi bine distincte: una *economico-politică* şi alta *religioasă*.

Prima se referă la viaţa economico-politică a popoarelor, în mijlocul căroa trăesc Jidanii; a doua atinge direct Biserica, instituţia fundamentală a statelor creştine.

De această a doua latură a pericolului jidovesc, încercăm să ne ocupăm în articolul de faţă. Bazaţi pe importantele lucrări ale Francezului Eduard Drumont şi ale dlor profesori *dr. Paulescu* şi *A. C. Cuza*, vom arăta atacurile îndreptate, în toate timpurile, de Jidani, împotriva Bisericii Creştine, atacuri care au deslănţuit antisemitismul; şi vom căuta să analizăm, în treacăt, conţinutul cărţilor jidoveşti de rugăciune, lăsând cititorii să tragă singuri concluziile logice.

Mai întâiu, atacurile sunt de două feluri:

DIRECTE, constând în devastări de biserici şi profanări de obiecte sfinte — atacuri mai puţin primejdioase şi

INDIRECTE, subversive, prin creiarea sectelor religioase şi a francmasoneriei — cele mai primejdioase.

I. Să ne ocupăm, mai întâiu, de primele.

Istoria şi mai ales Istoria Evului Mediu, înregistrează jafuri, profanări de biserici şi grave insulte de tot felul, aduse de jidani creştinătăţii şi reprezentanţilor ei.

In special statele apusene au fost, adesea teatrul revoltătorului spectacol al atacurilor făţişe şi deşanţate îndreptate de Jidani împotriva bisericilor creştine, ceeace a dat naştere la sângeroase reacţiuni din partea creştinilor şi la expulsarea indezirabililor.

Aşa, un învăţat francez, RUPERT, citează, în lucrarea sa *„Biserica şi Sinagoga“*, o scrisoare a PAPEI IOAN AL XXI-lea, intitulată *„De leprosis“*, în care Papa reproduce scrisoarea regelui francez FILIP DE ANJOU, referitoare la faptele Jidanilor. Filip de Anjou spune că în casa Jidanului *Bananias* s'a găsit un pergament, scris pe ambele părţi şi sigilat cu un sigiliu de aur, care reprezenta un crucifix, în faţa căruia sta un Jidan într'o atitudine ruşinoasă, ce nu se poate descrie. Scrisoarea era adresată Sarazinilor (Arabii cari stăpâneau pe atunci Spania), cerând ca între ei şi Jidani să se facă un pact de alianţă, reunindu-se sub aceeaş religie.

„Naţiunea (!) creştină — scria Jidanul Bananias — ***se supune fiului unei femei vândute şi sărace*** *din poporul nostru, care ne nedrept ne-a uzurpat moştenirea. Când noi vom readuce pentru totdeauna această naţiune(!) sub jugul domînaţiunii noastre, tu ne vei pune din nou în posesia Erusalimului şi a Erihonului, unde este Arca sfântă şi noi îţi vom putea ridica tronul peste marea cetate a Parisului*“.

Şi mai departe:

„Lucrăm în acest sens ***pângărindu-le bisericile, aruncând pe ascuns, în băuturile lor, substanţe otrăvite şi ierburi periculoase, aruncând şerpi veninoşi în ape, în puţuri, astfel încât creştinii să piară înainte de vreme sub efectul vaporilor exalaţi de aceste otrăvuri.***“

Venerabilul Petre, abate de Cluny, trimis de Papă să linistească pe Jidanii din sudul Franţei, cari se dedau la excese, a constatat că ei profanează bisericile, răstoarnă altarele, ard crucile, bat preoţii, întemniţează călugării şi-i forţează să se însoare, prin ameninţări. Tot atunci o Jidancă a pătruns într'o biserică, în ziua Sfintelor Paşti şi a scuipat în apa sfântă.

Fărădelegile Jidanilor au dat naştere la nenumărate pogromuri. Aşa, în 1066, în Spania, datorită poetului arab ABU-AL-ELBIRI, avu loc un măcel groaznic, din cauza căruia Jidanii fugiră în Franţa. Ei se stabiliră mai ales în provincia Languedoc (Iudeea Franţei, cum îi zice istoricul JULES MICHELET), unde avură cutezanţa să ceară schibarea numelor unor oraşe:

Lunel în *Ierichon*;
Montpellier în *Hac*;
Carcassonne în *Kirath-Jarin*.

Nu mult după aceasta, Jidanii revenîră în Spania, unde începură să se dedea din nou la excese anticreştine. Aşa, în 1603, Jidanii din Carpentras crucificară, în derâdere, un om de pae.

Ei au fost expulsaţi din Spania, sub DOMNIA LUI FERDINAND ŞI A ISABELEI.

Numai în Anglia găsiră un valoros sprijinitor în persoana puternicului om de stat *Olivier Cromwell*, care era considerat de Jidani ca un adevărat Mesia, mai ales dupăce acesta decapită pe rege şi institui republica, conform dorinţei francmasonilor.

Din Franţa au fost expulsaţi Jidanii în nenumărate rânduri: sub FILIP DE ANJOU, sub CAROL VI (1394) şi sub LUDOVIC XII (1489).

Unele expulsări au fost totale, altele parţiale. Câteodată ei erau obligaţi să se creştineze.

Astfel, Jidanii din Bordeaux s'au botezat, cununat şi înmormântat timp de 150 ani după datinile creştineşti. Indată însă ce au găsit momentul favorabil, ei au revenit, în massă, la mozaism.

Este destul de elocventă, în acest sens, scrisoarea adresată de rabinul din Constantinopole rabinului *Chamorre*, în timpul expulsării dela 1489:

„Ziceţi că regele Franţei vrea să vă creştineze? Creştinaţi-vă, dar păstraţi totdeauna credinţa lui Moise în inimă“.

„Vă plângeţi că atentează contra vieţii voastre? Faceţi-vă copiii medici şi farmacişti, cari îi vor face să şi-o pardă pe a lor, fără teamă de pedeapsă“.

„Ne asiguraţi că vă distrug sinagogile? Faceţi-vă copiii călugări şi preoţi, să le ruineze biserica lor“.

In 1394, Septemvrie 17, când Jidanii au fost expulsaţi din Franţa de regele Carol VI, câţiva dintre ei au lăsat banii, în păstrare, Francezului NICOLAS FLAMEL, care a clădit cu ei o biserică, unde a fost înmormântat. După 400 ani (1797), un Jidan, consistoriului din Metz, cumpără devenit mai târziu membru al biserica, o dărâmă şi aruncă în vânt osemintele „goiului“ care îndrăsnise să întrebuinţeze astfel banii agonisiţi prin muncă (sic) de fiii lui Izrael!

Şi câte alte profanări de soiul acesta nu vor fi avut loc în decursul timpului, în ţările invadate de Jidani! La câte nelegiuiri nu se vor fi dedat Jidanii din ghetto-urile Galiţiei şi la câte umilinţe n'au fost supuşi preoţii din Rusia, condusă azi de Jidani, unde bisericile au fost transformate

în grajduri, aşa cum au făcut, la noi, armatele vremelnic învingătoare, *sub îndemnul dolmecerilor Jidani!*

Dar toate aceste atacuri îndreptate împotriva Bisericii Creştine n'au fost primejdioase, căci credinţa a rămas nestrămutată în sufletele credincioşilor.

II. Cu mult mai primejdioase au fost desbinările aduse în sânul Bisericii, prin ivirea schismelor şi a sectelor religioase. Aceste desbinări au adus, Biserica lui Hristos, în pragul prăpăstiei şi sectanţii o sapă chiar azi din temelie, spre a ridica, în locul ei, statuia lui Iuda, aşa cum a făcut Lenin în Rusia.

Incă la începutul erei creştine se iviseră ereziile susţinute sau create de Jidani.

Astfel, în timpul apostolilor, se născu *EREZIA JIDOVEASCĂ.* Atunci fu în joc însăşi fiinţa religiei lui Hristos. Lumea creştină era cutreerată de propagandişti Jidani, cari spuneau:

„De nu vă veţi tăia împrejur, după rânduiala lui Moise, nu veţi puteà să vă mântuiţi". (Paulescu: „Sinagoga şi Biserica".).

Erezia jidovească fu combătută de *primul sinod ecumenic*, prezidat de apostolul Petre, în anul 50.

După apostoli se născură o mulţime de alte erezii jidoveşti. De pildă:

EBIONISMUL, erezie născocită de Jidanul Tebutis, care susţinea sărbătorirea Sabatului şi era contra convertirii Jidanilor.

ELKESAISMUL, sau GNOSA IUDAICĂ (în timpul împăratului Traian) care îngloba creştinismul în iudaism, admitea legea lui Moise: şi impunea circumciziunea.

NAZARINISMUL sau secta „CREŞTINILOR CIRCUMCISI".

QUATRO-DECIMANISMUL, erezie ce pretindea că paştele creştin trebue ţinut odată cu cel jidovesc, adică la 14 Nizam. Această erezie fu combătută în *sinodul ecumenic dela Nicea* (325). Quatro-decimanii fură excomunicaţi însă abia în *Sinodul dela Antiochia*, la 341.

In secolul al IV-lea se născu altă erezie — ARIANISMUL, care atacă divinitatea Fiului şi care era cât pe-aci să doboare creştinismul, provocând o gangrenă analoagă cu Protestantismul. (Paulescu: „Sinagoga şi Biserica".).

„Din veacul al IV-lea până în al VI-lea — zice Jidanul Bernard Lazare — *istoria Ovreilor e legată de istoria Arianismului".*

Cu timpul, ereziile îşi pierd caracterul naţionalist-jidovesc, devenind simple revolte în sânul Bisericii Creştine, dar servind tot interesele iudaismului.

Aşa luară naştere, rând pe rând, ereziile MONOFIZIŢILOR, MONOTELIŢILOR, ICONOCLAŞTILOR, MILENARILOR şi erezia PASAGIENILOR din nordul Italiei, cari reînviară Ebionismul, observând legea mozaică.

Apoi se iviră: EREZIA DIN ORLEANS, care avu şi ea o sorginte jidovească, ereziile BOGOMILILOR, CATARILOR, VALDEZILOR şi ALBIGENILOR cari — scrie Bernard Lazare — *„afirmau că doctrina Ovreilor era preferabilă aceleia a creştinilor"*.

Urmă după aceasta erezia TEMPLIERILOR, erezie destul de importantă, pentru a nu trece prea repede peste ea.

Templierii erau cavaleri — călugări şi ei ajunseseră să aibă o organizaţie foarte puternică. Incetul cu încetul, Jidanii isbutiră să corupă ordinul Templierilor. Aceasta se întâmplă după expulsarea ordonată de Filip cel Frumos, regele Franţei, în 1306.

Istoricul JULES MICHELET scrie că ordinul cavalerilor Templieri avea strânse legături cu Jidanii, cari l-au trecut la MANICHEISM (o doctrină născută în şcoala jidovească din Siria şi propagată de Jidanul Manes). Ultrajul crucifixului făcea parte din ceremoniile iniţierii. Cavalerii scuipau de 3 ori crucifixul, renegându-l. Formula era: *„Reneg pe Isus, reneg pe Isus, reneg pe Isus!"*.

In locul lui Hristos, Templierii adorau un idol fenician.

Cu timpul, Templierii se transformară în francmazoni. Ei se răsbunară pe urmaşii lui Filip cel Frumos care arsese, în 1314, pe Jaques de Molay, şeful acelei francmasonerii franceze, care mai târziu a ucis pe Ludovic XVI, pe Maria Antoaneta şi pe copilul Ludovic al XVII-lea.

O altă erezie a fost aceea a călugărului *Ioan Huss*, care a fost susţinut de Jidani, după cum scrie însuşi Bernard Lazare.

In fine, ultima erezie de sorginte jidovească a fost aceea a PROTESTANTISMULUI. Iată ce scrie, în această privinţă, Jidanul Bernad Lazare, în lucrarea sa *„L'antisémitisme"*, pag. 141:

„Reforma şi-a luat rădăcinile în isvoarele ebraice. Spiritul evreesc triumfă cu Protestantismul. Reforma fu, prin anumite părţi, o întoarcere la vechiul ebionism din veacurile evanghelice."

Şi acelaş Jidan adaogă:

„S'ar putea face istoria curentului evreesc, în Biserica Creştină — istorie care ar pleca dela ebionismul primitiv şi ar ajunge la protestantism".

Şeful protestanţilor era călugărul german *Martin Luther*, care lucra sub influenţa Jidanilor. Când acesta începură să speculeze reforma, instigând poporul la revoltă, Luther deveni imediat antisemit.

In scrierea sa: *„Von den Juden und ihren Lügen"*, tipărită la Wittenberg, în 1541, Luther spunea:

„Prefaceţi în cenuşe sinagogele şi casele Jidanilor. Din bunurile lor să se formeze un tezaur pentru întreţinerea convertiţilor la protestantism.

Jidanii şi jidoavcele robuste să fie constrânşi la cele mai aspre munci; să li se ia cărţile de rugăciune, talmudul, tora etc. şi să fie opriţi, sub pedeapsa morţii, chiar de a pronunţa numele lui Dumnezeu. Nici o slăbiciune, nici o milă pentru Jidani".

Dar era prea târziu. Ruptura din sânul **Bisericii se făcuse şi** această ruptură a fost atât de violentă, încât nu numai că a sdruncinat Biserica din temelie, dar a făcut să isbucnească războae sângeroase ca acela de 30 ani dintre Franţa şi Germania.

Abia protestantismul ieşise din scutece, că se zări, ascuns după el, hidosul Jidov, duşmanul neîmpăcat al creştinismului. Acesta, cu ajutorul societăţii oculte a Francmasoneriei, pe care o creiase, produse o serie de revoluţii, începând cu cea franceză din 1789 şi sfârşind cu cea rusească din zilele noastre, revoluţii ce contribuiră încă la slăbirea Bisericii Creştine (Paulescu: Op. cit.)

CE ESTE FRANCMASONERIA?

Lojile masonice sunt organizaţii oculte jidoveşti, care tind la răsturnarea regilor şi la distrugerea Bisericii.

Primele loji au luat naştere în Anglia **şi ele se întinseră cu repeziciune** în toate ţările Europei. De pericolul Francmasoneriei s'a ocupat atât d. prof. *dr. Paulescu*, în lucrările *„Complot jidano francmasonic"* şi *„Cahalul, Talmudul şi Francmasoneria"*, *cât şi d. prof. I. C. Cătuneanu*, într'o serie de conferinţe ţinute în Ardeal şi la Focşani.

Aproape toţi conducătorii popoarelor au fost şi sunt înscrişi în

logile masonice. Insuşi NAPOLEON BONAPARTE, împăratul Franţei, era sub influenţa ocultă a francmasoneriei, de dragul căreia a pricinuit multe neajunsuri Bisericii catolice, reprezentate atunci prin Papa Piu al VI-lea.

In timpul marei revoluţii franceze, generalul *Massena, Jidan de origine*, suprimă temporar papalitatea, din ordinul lui Napoleon (Paulescu: **Op. cit.**)

Căderea cuceritorului lumii se ‹datoreşte **însă tocmai răsbunării** Jidanilor, pe cari-i părăsise în ultimul timp şi cari ridicară întreaga Europă împotrivă-i.

După căderea lui Napoleon, PAPA PIU AL VII-lea publică o bulă împotriva francmasonilor din Italia, numiţi *Carbonari*. După el, Papii LEON AL XII-LEA, PIU AL VIII-lea şi GRIGORE AL VI-LEA se ridicară deasemenea contra francmasoneriei, pe care o considerau primejdioasă Bisericii.

Dar francmasonii se răsbunară crunt în 1870, când o armată, compusă aproape numai din Jidani şi carbonari, asedie Roma, răsturnă pe Papă şi devastă bisericile, omorând preoţii şi batjocorind altarele.

O puternică organizaţie care a sguduit din temelii Francmasoneria a fost *ordul călugărilor* ESUIŢI; dar ea şi-a redobândit puterea după desfiinţarea acestui ord.

In Italia, Francmasoneria a fost desfiinţată de curând, de *BENITO MUSSOLINI*.

La noi, încercările Jidanilor de a desbina şi a distruge Biserica, n'au dat rezultate prea mulţumitoare pentru ei. Protestantismul reuşit **să pătrundă numai** în Ardeal. O mare parte dintre protestanţii de acolo au trecut însă la catolicism, unindu-se cu Biserica papală.

Dintre secte, cea mai primejdioasă este ADVENTISMUL, inventat în America, în anul 1840, de un om incult, anume *William Miller*, care s'a făcut de râs prin prorocirea mincinoasă a sfârşitului lumii, fixat de el la 21 Martie 1844. Exportat la Hamburg, centru eminamente jidovesc, adventismul a molipsit Rusia, Polonia, ‹ustria, **Ungaria, de unde a trecut** şi la noi.

Adventismul reeditează **ereziile** jidoveşti (Paulescu: op. **cit.**)

Ca ebionismul, el înlocueşte Duminica prin sâmbăta Jidovească, necinsteşte crucea şi icoanele, readuce împărăţia de 1000 ani alui Hristos, după a doua sa venire, suprimă sfintele taine, desfiinţează preoţia şi prescrie jurământul, constituind cel mai primejdios ferment de disoluţie naţională, spre care tinde, de altfel, şi bolşevismul jidovesc. (Paulescu: op. cit.).

*

După ce am tratat — în limitele spaţiului de care dispunem — importanta chestiune a atacurilor jidoveşti împotriva Bisericii Creştine — cauză a antisemitismului —, vom căuta să analizăm, pe scurt, cuprinsul celor mai de seamă cărţi de rugăciune ale Jidanilor, lăsând tot pe cetitori să tragă concluziile.

Cartea fundamentală a cultului mozaic, aşa cum e la noi Sta Evanghelie, e la Jidani, TORA.

Această carte e datorită şoifărului EZRA, din Babilon şi e atribuită, pe nedrept, Egipteanului *Moise*, autorul legii celor 10 porunci. Ea are la bază „legământul" exclusivist încheiat cu Iehova, cuprinzând principiul satanic al pierderii celorlalte popoare şi este în desacord cu legea lui Moise.

„*Tora* — scrie d. prof. A. C. Cuza — *este o carte pedagogică, naţională jidovească, de ură contra celorlalte popoare. Ea este un cod de legi, numai pentru Jidani, având de scop să-i învețe cum să prade, să robească şi să ucidă pe goimi ca să le moştenească pământul*".

Şi mai departe:

„*Tora este Iudaismul — Iudaismul este Tora. Să dispară Tora şi dispar şi Jidanii. Să dispară Jidanii şi dispare şi Tora*".

Jidanul *Gabriel Arié* scrie că Tora este un zid de depărtire între iudei şi neiudei („Histoire juive depuis les origines jusqu-à nos jours" — Paris 1923).

Tora e compusă, cum am spus, de şoifărul Ezra, din inspiraţia diavolului şi a fost copiată în nenumărate exemplare de alţi şoifări vestiţi, în special de cei din Polonia.

La scrierea Torelor, şoiferii trebue să urmeze anumite prescripţiuni. Fraţii *Tharaud*, în cartea întitulată „*Umbra crucii*", povestesc, cu interesante amănunte, felul cum sunt scrise sulurile Torei.

Vestitul şoifăr din Bels (Polonia) făcea câte o bae rituală oridecâte ori întâlnia numele lui *Adenoi*. Şi dacă-l întâlnia de 100 ori ‹ntr'o zi, **de 100 ori intra în** baia rituală care, bineînţeles, nu mai ‹conţinea **apă, ci un lichid** unsuros, dar... sacru.

Dar să vedem ce cuprinde Tora.

Mai întâiu, această carte se mai numeşte *Pentateuch*, deoarece e formată din 5 cărţi: Geneza (Bereşith), Esodul (Şemoth), Leviticul (Vaycra), Numerii (Bemidbar) şi Deuteronomiul (Debraim).

Voiu cita câte un pasaj caracteristic din fiecare: (Rev. „Apărarea Naţională").

Geneza (Facerea), prima carte a Torei:

13—14): „*Şi Iehova a zis lui Abraham: Scoală-te, preumblă-te în acest pământ, în lungul şi în latul lui, că îl voiu da ţie*".

Fapt care se aduce la îndeplinire sub ochii noştri, căci România Mare are deocamdată 1 Jidan la 7 Români!

Esodul (Eşirea), a doua carte a Torei:

15): „*Iehova omorî pe tot întâiul născut din pământul Egiptului*".

16): „*Şi aceasta va fi ţie spre semn pe mâna ta şi spre legături de amintire între ochii tăi, că cu mâna tare ne-a scos pe noi Iehova din Egipt*".

E vorba de *tefilinii* (curelele ce şi le înfăşură rabinii după gât şi mâna stângă) şi de cornul ce şi-l pun în frunte.

„Cu mâna tare", adică prin prigonirea, trădarera şi uciderea „goimilor".

Aceste învăţături sunt servite Jidanilor, spre a fi aplicate întocmai (A. C. Cuza — A. N. — 1924).

Leviticul (a treia carte a Torei), în care se vede desfătarea vărsării sângelui şi cruzimea contra victimelor:

1): „*Şi să înjunghie juncul înaintea lui Iehova şi preoţii să aducă sângele lui şi să stropească altarul*".

2): „*Şi preotul să aducă porumbelul sau turturica la altar şi să-i sugrume capul cu unghia şi sângele să curgă pe peretele altarului*".

14): *Şi preotul să ia sângele şi să pună pe moalele urechei celei drepte a aceluia care vrea să se curețe de păcate şi pe palma dreaptă şi pe degetul cel mare al piciorului drept*".

Deci, fiii lui Izrael prin sânge se curăţă de toate păcatele lor.

Va să zică: sângele este un element esenţial al cultului religios al Jidanilor. De unde iau azi sânge? Să ne gândim la omorurile rituale de care vorbeşte călugărul neofit *Vanva!*

44): „*Şi servul tău, pe care voeşti a-l aveà, să fie dintre naţiuni-*

le cele dimprejurul tău: dintr'acestea să-ți faci servi și serve".

Numerii (a patra carte a Torei) repetă principiul prădării, al robirii și al uciderii „goilor":

21): „*Atunci zise Izrael lui Iehova:*

De-mi vei da pre poporul acesta în mâna mea, atunci eu cetățile lui le voiu nimici cu totul. Și Iehova ascultă vocea lui Izrael și îi dădu în mâinile lor și-i nimiciră cu totul (Jidov.: Hormra = nimicire totală).

Deuteronomiul (a cincia carte a Torei):

2): „*Și când Iehova, Dumnezeul tău, ți le va da în puterea ta, tu să le bați, să le pierzi cu desăvârșire, legământ cu ele să nu închei și milă de ele să nu-ți fie*".

7): „*Altarele lor să le surpați și stâlpii lor să-i sfărâmați și idolii lor cu foc să-i ardeți*".

16): „*Și să pierzi toate popoarele, pre care Iehova Dumnezeul tău le va da ție; ochiul tău să nu le cruțe. Și pre regii lor îi va da ție în mână și tu să faci să piară numele lor de sub ceriu*".

Aceasta este Tora.

Să vedem acum ce cuprinde TALMUDUL, a doua carte fundamentală a religiei iudaice.

La cererea *Papei Grigore al IX-lea*, regele *Vilhelm d'Auvergne* al Franței a pus să se cerceteze Talmudul, în fața a 4 rabini.

Deasemenea *Facultatea de Teologie din Paris* s'a ocupat de Talmud în 47 ședințe, găsind scris:

că *Isus este aruncat în Infern, în noroiul veșnic clocotitor;*

că *Sta Fecioară Maria a conceput pe divinul Ei Fiu în urma unui adulter cu un soldat numit Pandara;*

că *bisericile sunt cloace;*

că *predicatorii sunt câini urlători* („La France juive" — Ed. Drumont).

Cuvântul dat goiului nu angajează.

Tot în Talmud se găsește criminala învățătură: *Tob șebegoim harog* = Pe cel mai bun dintre creștini omoară-l.

In rugăciunile lor, Jidanii trebue să arunce de 3 ori blestemul asupra șefilor Bisercii creștine, contra regilor și a dușmanilor Izraelului.

Sentința: Talmudul a fost condamnat și arse toate exemplarele găsite în Franța (1240— Iunie 24).

In afară de Tora și Talmud e și cartea *Meșelot-Șualim* (Fabulele Vulpilor), care învață pe micii Jidani să fie răi și să urască pe goimi. (Ed. Drumont — „La France juive").

Caracteristică e deasemenea rugăciunea anuală *Kol Nidre*, conformă Talmudului, prin care Jidanii cer ca toate jurămintele depuse să nu aibă nici o valoare. Ea e cântată în sinagogă, în ziua de Iom Kipur.

CRED CĂ SUNTEM LĂMURIȚI PE DEPLIN:

RELIGIA IUDAISMULUI APARE CA O RELIGIE A DIAVOLULUI, DECI CRIMINALĂ ȘI PERVERSĂ (A. C. Cuza — „Apărarea Națională — 1924).

DATORIA NOASTRĂ E SĂ LUPTĂM CU PUTERI UNITE SPRE A NE APĂRA BISERICA IMPOTRIVA ATACURILOR DUȘMANILOR EI DE MOARTE: JIDANII.

Ion. I. Angelescu.
— Prahova —

Presa Capitalei

Dacă în viața politică internațională, presa este socotită a patra putere în stat, nu tot astfel ea poate fi socotită la noi, unde massa poporului, cu o rudimentară pregătire politică, cu o foarte redusă cunoaștere a chestiunilor sociale, găsește în presă singurul punct de orientare după care se conduce, pentru a-și depune contribuția ei determinantă în treburile statului.

Chemată la viața politică de sufragiul universal, fără nici o pregătire în acest sens, e ușor de înțeles că nu-și poate deosebi prietenii adevărați din mulțimea acelora care se dau ca atare și astfel, fatal, trebue să acorde încrederea acelora ce i-o solicită mai insistent și mai metodic, fapt care desigur a atras pe Jidani — cei mai de temut dușmani ai poporului român — a se erija, prin presă, în apărători ai neamului nostru și îndrumători ai opiniei publice. In această ipostasă preponderanța lor în presă este facilitată, și ea are dubla menire de a distruge atenția dela problema evreiască, prezentând-o ca neexistentă, și apoi, a le consolida din ce în ce mai mult dominația, dându-le noui și vaste posibilități de acapararea surselor de venituri.

Ca o verigă la lanțul cu care ne înconjoară și ne supune, deținerea presei se impunea ca o necesitate strictă și ea s'a realizat, afirmându-se puternică și de temut prin gazetele evreești, în fruntea cărora stă cu cel mai mare tiraj ce a existat până în prezent la noi, ziarele „Dimineața", „Adevărul" și „Lupta". Influența lor nefastă asupra masselor poporului are repercusiune asupra întregii vieți politice și nu depinde decât de voința Jidovilor ce scriu la ele, pentru ca opinia publică să fie îndreptată în direcția ce convine mai bine intereselor lor.

Dau aici o listă de 24 de Jidani, cu nume de împrumut, cari scriu la ziarele Dimineața, Adevărul, Lupta *și alte câteva, însemnând și numele jidovesc și numele românesc sub care se ascund:*

Const. Graur = *C. Brauer*
Nedelea = *Nadler*
Barbu Lăzăreanu = *Bercu Lazarovici*
Ion Țăranu = *(Jidan botezat, fost Bauer*
Ion Pas = *Calman Schritter*
E. Munteanu = *Elias Berger*
Ion Călugăru = *Isac Sabetai (Cuvântul)*
E. Emilian = *E. Eisenberg*
Al. Bunea = *Eizik Gutman (Lupta)*
Marin Roșu = *Marcu Rottman (Cuvântul)*
I. Felea = *Iancu Feller (Lupta)*
Ricardo = *Rubin Weizendorf (Curentul)*
S. Albu = *Saul Weismann (Cuvântul)*
M. B. Graur = *Moritz Brauer*
Dr. Ygrec = *Iosif Glükmann*
B. Brănișteanu = *Benyamin Braunstein*
Scrutător = *Dr. C. Blumenfeld*
F. Brunea = *F. Braunstein*
H. Soreanu = *Herșcu Sonnenfeld*
I. B. Florian = *I. Blumenfeld*
Al. Munte = *Adolf Bernath (Argus)*
Emil Fagure = *Sami Honigmann (Lupta)*
Scarlat Froda = *Solomon Weizendorf (Director la Rampa)*
D. Țăranu = *David Strominger (Argus)*

Dar sunt și evrei cari nu-și schimbă numele: *Adolf de Hertz, Herman Sonielevici, Em. Samoilă,* și *S. Samoilă, Al. Koller, W. Fuchs W. Konitz, Emil Pauker, Albert Friedmann, Herșcu Șmilovici, A. Mibarham* etc., etc. Aceștia din urmă scriu la diferite gazete în special la „Dimineața" și „Adevărul".

Mai sus am dat numele câtorva Evrei, cari scriu în special la „Dimineața" și „Adevărul", pentru ca

cititorii să vadă cine sunt oamenii cari creează opinia publică. Imi scapă deocamdată numele evreesc al multora dintr'ânşii ca de ex.: Iosif Nădejde; Sevastos, F. Aderca, Liviu Nasta, etc., cari sub nume româneşti îşi atrag încrederea cititorilor.

Afară de aceşti „oficiali" numărul acelor cari fac aşa zisa bucătărie a gazetei e mult mai mare şi deşi nu iscălesc mai niciodată, totuşi rolul lor e destul de important căci ei dau ştirilor forma care convine mai bine anumitor scopuri, falşificând adesea în întregime, exagerând sau însoţind unele întâmplări, informaţii, etc., cu astfel de comentarii şi atât de insistent încât reuşeşte să creeze în public o atmosferă prielnică ideilor lansate metodic sub garanţia semnăturii şi să găsească astfel ecou în sufletul mulţimii, care pe nesimţite capătă convingerea că-i aparţine ei, ceeace Jidovii cu diabolic rafinament îi sugerează treptat.

Ţinând seama că la sate opinia locuitorilor este influinţată de câteva persoane mai însemnate, cari desigur citesc „Dimineaţa" — foarte puţini „Universul" —, vedem că prin tirajul de 250.000 „Dimineaţa", 140.000 „Adevărul" şi 35.000 „Lupta" în total aproape 450.000 foi zilnice, ei pot jongla cum vor cu opinia publică, împingând-o după cum au nevoie, către un partid sau altul, a cărui ideologie politică e în acord cu aspiraţiunile lor, şi care, superficial privind lucrurile, este expresiunea voinţii poporului, în realitate însă, a acelei voinţe contra făcute, indicate, de aceste ziare şi prin analogie de Jidovime.

Dar cum au reuşit să-şi asigure atâţia cititori? va întreba cetăţeanul neobicinuit cu subtilitatea jidovească. Aceasta nu va fi greu să o înţelegem, după câteva lămuriri: Mai întâiu un ziar ca „Dimineaţa" aparţinând unei minorităţi, care deţine o mare parte din comerţ şi industrie, desigur că va fi preferat de aceasta în publicarea anunţurilor şi reclamelor, cari singure, aduc un venit atât de mare încât poate permite împărţirea ziarului în mod gratuit în toate colţurile ţării.

Apoi cum se face că acest ziar este recunoscut de către Jidovi ca aparţinând lor, deşi se pretinde românesc? este o întrebare la care pot răspunde rugându-vă să judecaţi un fapt, în aparenţă neimportant, dar destul de semnificativ: De ce în Universul sau în alt ziar românesc, nu veţi vedea niciodată publicat vre-un cronolog evreesc şi dece toate acestea sunt publicate în „Dimineaţa", „Adevărul" şi „Lupta". Oare s'au înţeles toţi Jidanii de ce trebue să facă? Desigur că nu, însă toţi au aceeaş tendinţă comună, toţi acţionează spre acelaş ţel, fiecare în sfera lui de activitate, contribuind la întărirea frontului care se află permanent în luptă pentru dobândirea mijloacelor ce le va permite dominarea generală. Iar presa are marele rol, marea misiune, de a preîntâmpina eventualitatea unui front advers, trebuind să sfarme orice obstacol ce s'ar opune în calea acestor acaparatori, organizaţi instinctiv şi tacit în spiritul perceptelor talmudice sădite în sângele lor.

Prin manevre îndrăsneţe şi nu lipsite de ingeniozitate, Jidanii dela „Dimineaţa" se pricep să-şi atragă cititori, ştiu cari cei mai mulţi sunt gata să-l declare democrat numai datorită ilustraţiei, în culori, din pag. I. In cuprinsul acestui ziar ei îşi pot satisface curiozitatea dornică de senzaţional (avantajul ziarelor cu tiraj mare e că nu poate fi desminţite) fără să-şi dea seama că această curiozitate le este exploatată când vor să se orienteze în viaţa politică.

Astfel se formează opinia publică şi apoi rolul celorlalte gazete evreeşti intervine, pentru a obţine punerea în practică a dezideratelor poporului, ceeace deasemenea le atrage cititori, şi, odată veniţi la putere oameni lansaţi de ele, e lesne de înţeles recunoştinţa şi serviabilitatea acestora, *ca şi teama celorlalţi politicieni, de această forţă semită, ceeace îi obligă la o atitudine prietenească şi complice, căci nu se pot baza pe celelalte ziare, cari sunt nevoite să ţie tonul promontorului pentru a fi în acord cu opinia publică şi pentru a se bucura şi ele de avantajele ce decurg din aservirea intereselor „puternicilor" zilei.*

*

Când astfel, prin mentalitatea poporului, presa devine prima putere în stat, şi când această putere se află în mâna Jidovilor, nepăsarea oricărui Român adevărat este condamnabilă, căci atâta timp cât aceste ziare vor exista, poporul român continuă să-şi scrie ultima pagină a istoriei lui, care se va încheia cu prăbuşirea lui economică ceeace îl va forţa să cedeze conducerea statului în mâinele jidoveşti, ca o urmare logică a sărăciei în care va fi adus, şi ca o singură condiţie impusă de împrejurările în care se va afla o populaţie autohtonă săracă, faţă de deţinătorii tuturor bogăţiilor.

Dacă pentru salvarea neamului se mai poate face ceva acum, să se facă cât mai grabnic şi să se înceapă cu distrugerea acestor 3 gazete, indiferent mijlocul prin care se va putea obţine aceasta.

Orice acţiune pornită altfel, e pornită pe dos, şi nu poate avea şanse de reuşită.

Ion Cristache.
— Bucureşti —

Macabeii călăreţi

Regimentele de Călăraşi sunt acelea cari, în vreme de răsboiu, vor da escadroanele de cavalerie, ce vor intra *în compunerea Grupurilor de recunoaştere divizionare.*

Chiar numele acestei unităţi, *„Grup de recunoaştere divizionar"*, poate orienta şi pe cel mai profan, în cele militare, asupra rolului ei deosebit de important în cadrul acţiunii unei divizii de Infanterie. Siguranţă, recunoaşteri, informaţiuni, toate vor fi efectuate de către acest grup, având ca element principal *Escadronul de Cavalerie* — care desigur că va trebui să fie alcătuit din oameni curagioşi şi destoinici.

Când acest rol a fost hărăzit Călăraşilor, conducătorii Oştirii noastre, s'au gândit, că schimbaşii sunt şi astăzi ca cei de odinioară — când rostul trupei cu schimbul era nu numai crearea unei cavalerii ieftine, ci şi intensificarea creşterii cailor în Ţara Românească — floarea satelor dela şes.

Dacă sunt câteva regimente de Călăraşi (2, 5, 9 şi o parte din 6) ce-şi recrutează oamenii din regiuni eminamente româneşti, apoi nu este mai puţin adevărat că în celelalte, numărul minoritarilor este covârşitor, ei fiind cei mai avuţi şi singurii în putinţă să-şi cumpere cal şi echipament.

Cât priveşte Regimentele de Călăraşi din Moldova, situaţia este şi mai nenorocită, căci schimbaşii sunt în mare parte *feciorii Jidanilor de prin târguri*, cari în schimbul unui sacrificiu minim pentru ei (20.000—30.000 lei), fac-

serviciul militar în condiţiuni cât se poate de uşoare. Astfel Escadronul 3 din Regimentul 10 Călăraşi, cu garnizoana în Chişinău, *are 70% din efectiv, Jidani.*

Ferice de Divizia, ai cărei „ochi" vor fi aceşti „funcţionari comerciali", cu strămoşi cari desigur că n'au visat să umble călare vreodată şi ferice, mai ales, de ofiţerii şi gradaţii români ai acestei unităţi, cari vor vedea dispărând patrulele, fugind sentinelele şi atâtea alte asemenea lucruri, pe cari fiii lui Izrael le-au practicat în toate răsboaiele şi ca ostaşi ai tuturor armatelor din lume.

Câţi flăcăi români nu stau culcaţi în morminte, victime ale trădătorilor jidani, cari fugind au lăsat flancuri descoperite şi avanposturi fără sentinele.

Invăţămintele acestea dureroase, nu sunt oare prea deajuns, pentru a feri pe viitor Armata noastră de hecatombe inutile?

Situaţia noastră actuală şi experienţa unui răsboiu, ale cărui urmări le trăim încă, impun mai marilor noştri o atenţiune mai mare la alcătuirea oştirei, *naţionalizarea ei fiind ceva necesar* şi dacă efectivele nu permit această naţionalizare pentru toată oştirea, *apoi pentru unele trupe şi între aceste trupe: Cavaleria, Vânătorii şi Aviaţia ocupă primul loc: EA TREBUE SĂ SE FACĂ RADICAL ŞI CÂT MAI REPEDE POSIBIL.*

Ion V. Emilian.

— Bucureşti —

Cum jefuesc jidanii averea Statului

Societatea „Marginea" Severin

In comuna *Marginea* din judeţul *Severin,* există o fabrică jidovească, pentru destilarea lemnului, unde se produce spirtul de oţet.

Această fabrică a fost ridicată pe timpul stăpânirii maghiare, de către o societate jidovească, cu condiţie ca după 35 de ani de funcţionare, să treacă în stăpânirea statului. Pe timpul celor 35 de ani de exploatare particulară, Societatea beneficia de lemnul extras din pădurile statului plătind câţiva „fileri" pe metrul ster de lemn. După convenţia iniţială, această fabrică ar trece în stăpânirea statului român în anul 1945. Directorul fabricei este fiul lui Izrael *Ing. Fraenkel* — iar dintre Români ar fi amestecaţi în această afacere „cuşer", advocatul *Dr. Gh. Dobrin* din Lugoj, şeful organizaţiei naţional-ţărăniste şi vestitul advocat bucureştean *Vlădescu Olt,* iar alţii spun că între membrii consiliului ar figura şi D-nii *Mocioni* şi *Barbu Ştirbei.*

Ca să înţelegi iubite cititor, cât este de cuşer această societate, aduc numai un caz trecut. In 1919 directorul circumcis *Fränkel,* prezintă statului român o dovadă din Budapesta, că taxa lemnului ce foloseşte spre destilare, ar fi plătită guvernului maghiar, anticipativ, până în 1945. Pentru acest fapt numitul director a fost arestat de parchetul Ilfov. Felul cum s'a aplanat afacerea ne-ar putea-o spune D-l *Dr. Gh. Dobrin* şi directorul Casei Cercuale din Lugoj. Fapt este că directorul *Fränkel* azi este liber şi se bucură de mare cinste şi vază la actualul guvern naţional-ţărănist, precum se bucura şi la cel liberal.

Să cercetăm faptele mai recente ale acestei societăţi. In toamna anului 1928 uzinele Statului din Hunedoara au publicat concurs pentru exploatarea a 100.000 de metri steri de lemn. La această licitaţie Soc. „Marginea" a cerut Lei 44.50 pentru fasonarea unui metru ster. După ţinerea licitaţiei un antreprenor român al cărui nume îl trecem sub tăcere, s'a oferit să execute fasonarea lemnelor cu 38 Lei metrul ster.

După o lună de zile s'a ţinut o nouă licitaţie, la care s'au prezentat şi doi antreprenori români, afară de Soc. *Marginea.*

Românii se angajau, că fasonează lemnul cu Lei 36 şi 80 bani metrul ster, faţă de societatea jidovească „Marginea", care a redus preţul la 38 Lei şi 90 bani, faţă de 44 Lei şi 50 bani cât ceruse la început. Deşi antreprenorii români au fost mai ieftini, totuşi ministerul de comerţ a acceptat oferta Soc. *„Marginea".*

Ce crezi iubite cititor, care a fost motivul acceptării ofertei societăţii jidoveşti, mai scumpe: dragostea de ei sau interesul?

Ce e mai dureros, bieţii antreprenori români au fost siliţi să facă vre-o trei călătorii la Bucureşti până ce s'-şi ridice cele 200.000 Lei, depusă cu ocazia licitaţiei.

(Concluzie: Jidovii obţin exploatarea pădurii cu un preţ mai scump ca al Românilor, iar Românilor li se ţine cauţiunea două luni de zile, cauzându-li-se pierdere de dobândă, cheltuieli de deplasare, în trei rânduri, la Bucureşti şi pierdere de timp).

Urmarea acestei licitaţii, a fost, că Soc. „Marginea", în frunte cu Jidanul *Fränkel,* începe exploatarea fără ca să existe un contract cu statul. Ca şef al exploatării este angajat alt fiu din neamul lui Iuda, perciunatul *Rubinstein,* cetăţean maghiar, domiciliat în Budapesta. Ori siguranţa statului şi Ministerul Muncii nu are nimic de zis faţă de iudeo-maghiarul *Rubinstein?*

Mai departe exploatarea lemnului se face disconsiderând dispoziţiunile codului silvic şi călcând uzanţele de angajament, care prevăd 50% extracţie şi tăiere, în timpul iernii, sau reîmpădurire.

Societatea jidovească „Marginea", taie pădurea ras, şi în timpul verii, fără a reîmpăduri, iar pe deasupra, se străduieşte ca să-şi prelungească privilegiul de exploatare a fabricei, pe încă 15 ani, adecă până în anul 1960, urmând să despoaie frumoasele păduri din domeniul Poeni şi cele ce gravitează spre Dobra, căci consumă zilnic 30 de vagoane de lemne.

Faţă de această manoperă jidovească, a societăţii *„Marginea",* sunăm alarma pentru a se trezi Statul şi populaţia ce urmează să fie jefuită, şi protestăm în faţa opiniei publice cu toată energia împotriva obrăzniciei, numitei Societăţi, şi împotriva concursului blestămat al corupţilor din ministere.

Românii lugojeni, cunoscători ai acestei triste şi păgubitoare afaceri, aveţi cuvântul.

ŞT. P.
fost candidat al L. A. N. C.
în jud. Severin

Intrebări fără răspuns

Ce zice actualul *Prim-Ministru, D-l Maniu,* că în procesul Moţilor, contra contelui Gh. Banffy din masivul Răchiţele, atât de cunoscut, ca avocaţi ai contelui maghiar figurează: în primul stadiu al procesului de scutire nelegală senatorul actual *Dr. Valentin Poruţiu;* în al doilea stadiu de încercări de reparare, ordonate în urma memoriului către Regele Ferdinand, figurează nepotul său, advocatul *Dr. Paul Boilă;* iar în stadiul III, pentru majorarea preţului, figurează ca advocat tot un nepot al său, D-l *Dr. Iuliu Coroianu,* actual deputat?

Mişcarea Coperatistă

Conferinţa coperatistă din Târgul.Mureş

In urma convocării a 84 unităţi cooperatiste din partea nordică a judeţului Mureş, în ziua de 29 August a. c., s'a ţinut o conferinţă cooperatistă, în sala festivă a municipiului Tg.-Mureş.

Oficiul Naţional al Cooperaţiei Române a fost reprezentat prin dnii Inspector general *Gh. Constantinescu*, subinspectori *Ilie S. Codreanu* şi *Gh. I. Ciurescu* şi controlor inginer agronom *Cherteş*, federala „Zorile" din Luduş — Turda prin d. *I. Modrigan*, Alianţa Coperativelor de credit şi economie ungureşti din Cluj prin d. *V. Muşnay*, iar Centrala cooperativelor ungureşti „Hangya" din Aiud prin d. *W. Pozsonyi*.

Dl *dr. N. Creţu*, preşedintele băncii populare „Corpul didactic" din localitate, a făcut un scurt istoric asupra cooperaţiei române, reamintind participanţilor, nevoile economice din care ea s'a născut şi marile figuri ale lui *Spiru Haret, Fotin Enescu* şi a altora, a cărora, viaţă a fost atât de strânsă de organizarea şi prosperarea mişcării cooperatiste. A relevat apoi, pe lângă rezultatele din străinătate, şi pe cele din ţara noastră, solicitând participanţilor sprijinul efectiv şi unire pentru promovarea ideii cooperatiste.

D. inspector general *Gh. Constantinescu* a arătat ce s'a putut înfăptui în materie cooperatistă, în vechea Românie şi a relevat mai multe cazuri admirate chiar şi de străinii ce-au vizitat cooperaţia română, indicând şi motivele pentru care este destul de proprice terenul din Ardeal, pentru frumoase realizări cooperatiste, prin organizarea cooperativelor existente şi a unei propagande cinstite.

Dl *I. Modrigan* a dat de bază, pentru organizarea cooperaţiei, consolidarea şi înfiinţarea cooperativelor de credit, pe lângă care să se constituiască ulterior şi celelalte feluri de cooperative după nevoile sătenilor, în care scop a adăogat şi diverse sfaturi.

Pentru organizarea technică şi propagarea ideii cooperatiste, dl subinspector *Ilie S. Codreanu* a arătat necesitatea înfiinţării unui cerc cooperatist.

La propunerile făcute ca acest cerc cooperatist să funcţioneze pe lângă banca populară „Corpul didactic" din Tg.-Mureş, pentru a se înlesni administrarea lui, cu ajutorul funcţionarilor acestei bănci populare, dl deputat *I. Bozdog*, care nu face parte din nici-o cooperativă şi nu posedă nici cele mai elementare cunoştinţe coperatiste, deşi a afirmat că lucrează de 10 ani în cooperaţie, a susţinut ca din acest cerc cooperatist să facă parte câteva sute de unităţi cooperatiste şi în nici-un caz să nu funcţioneze pe lângă banca populară, propusă din cauza confuziei cercurilor cooperatiste, cu societăţile în care consilierii au grase remuneraţii şi chestiunilor personale şi politice din anterioarele legături şi incidente ce-a avut cu dnii dr. N. Creţu şi I. Modrigan. Susţinut de câtiva aderenţi politici, a dat loc la discuţii cu caracter personal, de câteva ore, ce nu cadrau deloc cu scopul pentru care fuseseră convocate unităţile cooperatiste, a căror delegaţi complect desgustaţi, rând pe rând s'au îndepărtat în majoritate, aşa că nu s'a mai putut constitui proiectatul cerc cooperatist, rămânând ca dl subinspector Ilie S. Codreanu să facă o nouă convocare, destul de costisitoare, pentru unităţile cooperative.

Iată cum au înţeles *deputaţii guvernamentali*, cuvântul de ordine bine intenţionat al dlui *ministru I. Mihalache* pentru susţinerea şi propagarea ideii cooperatiste, ce operă destructivă fac ei şi câtă descurajare aruncă în sufletele celor ce vor să facă ceva, pentru ridicarea ţăranului român, prin cooperaţie.

Puţinilor delegaţi rămaşi până la urmă, dnii subinspectori Ilie S Codreanu şi Gh I. Ciurescu, le-au dat diverse lămuriri şi instructiuni, în deosebi pentru organizarea contabilităţii cooperativelor, prin contabilii regionali şi a portofoliului pentru a-l face lichid şi bancabil!

F. — Târgul Mureş

Nici Cooperaţia nu poate scăpa de Jidani

In ziua de 16 Iunie a. c. a avut loc adunarea generală a cooperativei Agricole „Vlad Ţepeş", **din com.** Heciu-Nou, jud. Bălţi.

Adunarea, în Consiliul de Administratie, printre altii Români societari, a ales si pe Jidanul Herscu Bicincer, **cu toate că inimosul cooperator dl controlor** Ion Vaiculescu, **delegatul Federalei „Grâul"-Bălţi, le-a atras atentia, că nu stă frumos, pentru societari crestini, mai ales că în această cooperativă este numai un singur societar jidan si tocmai acesta să fie conducătorul a 140 societari români.**

Acest parazit dupăce a fost ales în Consiliul de Administratie. A sperat să pue mâna pe caserie si deacolo va sti el cum s'o învârtească Insă nu i-a ajutat Iuda, căci într'o sedintă, când majoritatea membrilor Consiliului l-au propus de casier, s'a sculat Românul de inimă Ion Dontu **si a spus că „dacă este vorba ca un Jidan să fie casier, eu iau caseria, dacă nu se găseste un alt consilier, care să ocupe această functie." Dupăce dl Dontu le-a deschis ochii l-au ales casier.**

După aceasta Jidanul parazitar a început să facă propagandă contra cooperativei, printre societari.

Bravo Dtale Dle Dontu, că n'ai lăsat pe această lipitoare să se lăfăiască în banii sătenilor şi să ducă cooperativa la ruină.

Eu întreb pe societarii acestei cooperative, ce bine a făcut această lipitoare pentru cooperatie, de a avut onoarea să fie pus în conducerea cooperativei? Oare nu vedeti voi ce gânduri au acesti paraziti?

Deci frati cooperatori din Heciu-Nou, îndepărtati cât mai grabnic din cooperativă pe acest parazit, care este dăunător societătii si nu vă lăsati momiti de minciunile ce vi le spune.

Iuda n'are ce căuta în cooperaţia română.

SIMION CREŢU
Contabil Cooperator.
HECIU-NOU,
jud. Bălţi.

Societatea „Grănicerul“ şi Societatea „Regna“ jud. Năsăud

Constatări — convingeri

Este cunoscut trecutul glorios al „regiunii de graniţă“ — Năsăud, cuprinzând 44 comune „grănicereşti“ şi tot atât de cunoscut este caracterul neaoş românesc, de pe vremuri, al acestei regiuni. Ochiul atent, însă, al timpurilor noastre, cu durere constată, că această regiune, în ultimul timp, a fost invadată şi copleşită, de veneticii acaparatori, ce-au ştiut să se cuibărească în sufletul multora, atât al intelectualilor, cât şi al poporului, cari azi, îţi face impresia că, şi-au uitat de vrednicia înaintaşilor lor. Căci să nu amintim chiar satele, cari sunt copleşite, în înţelesul strict al cuvântului, de perciunaţii Galiţiei, revărsaţi asupra lor în timpul răsboiului şi înmulţiţi înspăimântător, după războiu; să amintim numai fruntaşele comune „grănicereşti“ *Năsăudul, Rodna*, pe cari azi, nici nu le mai poţi recunoaşte, de sunt cetăţile de odinioară, ori sunt oaze ale Palestinei. L. A. N. C., ca organizaţie naţionalistă şi creştină, precum şi organele ei de publicitate, semnalează această primejdie evidentă, de atâta timp, ori urmaşii vitejilor grăniceri, n'au înţeles şi nu au reacţionat, până acum, în modul cum tocmai ei trebuiau să înţeleagă şi să procedeze.

In sfârşit, în ultimul timp, se vede ajungând cuţitul la os, Iuda a început să fie observat, aşa că înşişi „grănicerii“ localnici, în număr mult mai mare, cu curaj şi deschis, prin organele lor de publicitate, luându-şi inima 'n dinţi şi desbărându-se de nepăsarea, ce până acum i-a încleştat, au dat ALARMA, *„pentru a pune la punct unele lucruri, aşa după cum se prezintă, pentruca opinia publică grănicerească, să-şi spună cuvântul şi să-şi decidă soartea, în deplină cunoştinţă de cauză“*, fiind vorba de o *„chestiune de o mare importanţă, ba chiar de interes vital, pentru graniţă şi prosperarea ei“*.

Este vorba de Societatea *„Grănicerul“* din Ilva mare şi Societatea *„Regna“* din Bistriţa.

„Gazeta Bistriţii“ în ultimele ei numere, se ocupă de limpezirea unui conflict, iscat între cele 2 societăţi şi ca atare şi între grupurile de grăniceri, postaţi în jurul uneia sau al celeilalte. Nu ne amestecăm deocamdată în această luptă şi nici nu voim a ţine parte unei societăţi sau celeilalte, ci înregistrăm constatările publicate în „Gazeta Bistriţii“, gazetă ce nu are vre-o legătură politică cu organizaţia noastră, nici cu organele noastre de publicitate. (Regretăm că nu avem la dispoziţie şi gazeta „Săptămâna“, tot din Bistriţa, pentru a putea cunoaşte şi constatările ce ea le publică). Din aceste constatări, cititorii noştri vor putea afla, care e chestiunea ce preocupă de prezent, în mare măsură, opinia publică „grănicerească“ a regiunii Năsăud.

D. *Ing. G. Avram*, directorul general al soc. „Regna“, prin un comunicat publicat în „Gazeta Bistriţii“ a arătat, că soc. „Grănicerul“, *„vrea să acapareze păduri grănicereşti, pentru a le preda unui consorţiu, constătător din societăţile „Ofa“, „Lomasi Erdöipar R. T.“, „Kornis“, „Foresta“, etc.* (consorţiu) *care a pus în vedere, pentru cei ce au a decide, suma nu prea mică, de 27 MILIOANE Lei“.*

D-sa arată, *„pentru a atrage atenţiunea opiniei grănicereşti“*, că cei ce *„ponegresc instituţiile grănicereşti şi stau la Bucureşti cu emisarii firmelor de mai sus“, „punând în mişcare toate pietrile, să capete păduri ieftine, dela grăniceri, pentru a le preda consorţiului, care le-ar achita deficitul de 29 milioane, nu lucrează în interesul tuturor grănicerilor, ci în interesul lor de a câştiga, de a-şi plăti deficitul de 29 milioane, din tantgentele şi dividendele comunelor şi de a da câştigul care l-ar realiza Regna, consorţiului de FIRME STRĂINE“.* Ori pădurile respective formează averea comună a celor 44 comune şi soc. „Regna“ fiind asociaţia acestor 44 comune, venitele atât din păduri, cât şi dela „Regna“, sunt a se da tot celor 44 comune grănicereşti.

Dl Ing. G. Avram susţine că soc. „Grănicerul“, dispunând de capital vărsat de abia 160.000 Lei, e iluzoriu de a-şi putea închipui cineva, că cu această sumă, ea va putea exploata aceste pădurir, *„ci consorţiul va face acest lucru, findcă el are capital la dispoziţie.“* Ori *„toate acestea consorţiul nu le face de geaba. După banul investit vrea dobândă, după munca prestată, câştig şi dacă mai luăm că din preţul la tulpină va trebui să lasă şi deficitul de 29 milioane lei şi sumele de convingere şi propagandă, de 27 milioane lei, cu ce vor rămânea comunele?“*. Insuşi D-Sa a fost asaltat, oferindu-i-se milioane, *„numai să nu se opună cedării pădurilor sau să dovedească, în cel mai rău caz, o pasivitate binevoitoare.* De cine a fost asaltat? De *„Dl Steckel, directorul firmei Ofa, Blenesi, Harap, Dr. Szànto, etc.“* Iar *„dl Stern, directorul firmei Lomas in Budapesta“* a declarat *că forma e găsită“* prin soc. „Grănicerul“, *„iar sumele mari vor convinge“*.

Afacerea e deci grav păgubitoare pentru comune.

Din acelaş număr al „Gazetei Bistriţii“ din articolul de sub *semnătura M. S.*, reproducem următoarele constatări:

Acţiunea de propagandă în favorul soc. Grănicerul din Ilva mare, *„la aparenţă este condusă de persoane“, „cari afirmativ sunt nemulţămiţi cu regimul de exploatare efectuat de soc. Regna, în realitate însă, după culisă, în mod ascuns, lucrează CAPITALUL STRAIN, BANUL LUI IUDA, care face sforţări extraordinare, să acapareze unele afaceri de exploatare, contra intereselor adevărate grănicereşti, reprezentate prin soc. Regna şi prin această acţiune să dea o lovitură industriei naţionale şi să spargă frontul unitar industrial grăniceresc“.*

Soc. „Grănicerul“ cere deci, ca o parte a pădurilor ajunse la exploatare, să i se dea ei în exploatare, nu exclusiv soc. „Regna“, ori ea *„nu dispune nici de capital necesar, nici de conducători...“, „terminându-şi activitatea industrială, desfăşurată în anii 1922-25, cu un deficit final de 29 milioane lei cu o dramatică procedură de faliment pe arena parchetului şi a puşcăriei“.*

Iar în un număr următor al aceleiaş gazete, *„Un grănicer dela sate“*, constată că *„a ieşit la iveală administraţia rea şi păgubitoare a comitetului de conducere şi pollogăriile nenumărate ale aceluia“* (vorbind de al Soc. „Grănicerul“). *„Dar a fost cu atât mai binevenită această cântărire, că s'a găsit ISVORUL* din care se alimentează *INSUFLEŢIREA acelora, cărturari şi ţărani, cari nu pot dormi de binele şi fericirea vitejilor, dar nevoiaşilor grăniceri, — BANUL LUI IUDA, A CĂRUI ISPITĂ CEARCĂ SĂ PUNĂ, ori doară pe*

unii a şi pus, STĂPÂNIRE PE SUFLETUL GRĂNICERILOR".

„Pentru orice cap este limpede, cu cererea" soc. „Grănicerul" *„are ca bază — afară de menajarea intereselor şi umplerea pungilor unor grăniceri particulari — un puternic sprijin financiar străin, care de bună seamă nu i se acordă fără nici o ţintă, ci este evident",* ca soc. „Grănicerul" *„cu capitalul ei vărsat de câteva zeci de mii", „nu va putea exploata pădurile, ori cere să i se concesioneze, ci va face cu ele MISITIE, trecându-le societăţii STRĂINE, împestriţând iaraş graniţa cu ELEMENTE INDEZIRABILE, DE CARI ATÂT DE CU GREU NE-AM PUTUT MÂNTUI...",*

iar despre cei ce au demonstrat matematic activitatea soc. *„Grănicerul"*, spune că sunt *„adevăraţi urmaşi de grăniceri"*, puşi *„la conducerea instituţiilor grănicereşti, cari însă, ONOARE LOR, NU S'AU* ***LĂSAT ADEMENIŢI DE*** ISPITA BANULUI LUI IUDA".

Rămâne ca membrii comisiei silvice pentru administrarea pădurilor grănicereşti, să-şi dea verdictul în această chestiune, comisiune despre care acest „Un grănicer dela sate", este convins că nu va pierde din vedere interesul mare grănicerese şi c'ar fi *„surprinzător ca personalităţi de talia doctorului Anco,* ***senatorul Rognean*** *şi un număr de preoţi, membrii ai comisiei de opt, să facă jocul acestor interesaţi şi în ultima analiză HATÂRUL SOCIETĂŢILOR STRĂINE, scoase odată din vieaţa economică a graniţei năsăudene, a căror MISITĂ este mai limpede ca lumina soarelui că este societatea* ***Grănicerul, — cu atât mai mult*** *cu cât primul este considerat printre grăniceri ca unul din puţinii chemaţi să fie la conducerea acestor instituţii, iar al doilea în urma, demnităţilor ce ocupă prin votul şi încrederea grănicerilor, le-ar procura, o amară decepţiune pretându-se la acelaş JOC AL STRĂINILOR şi sfârşind cu numărul frumos de preoţi, toţi tineri, cari nu vor putea scăpa niciodată de BĂNUIALA CĂ S'AU LĂSAT MITUIŢI DE BANUL LUI IUDA".*

Din parte-ne, nu mai e necesară nici o explicaţie şi nici un comentariu; **cititorul, din cele** reproduse de noi, mai sus, va putea să se convingă despre adevărătatea şi necesitatea luptei deschise de L. A. N. C.

Noi n'avem decât să condamnăm legăturile şi procedeul soc. „Grănicerul", care e *societate cooperativă,* ORI IUDA N'ARE CE CĂUTA IN COOPERAŢIA ROMÂNĂ şi să ne bucurăm de *„curajul"* şi *„convingerile"*, de cari dau dovadă *„Gazeta Bistriţii"* şi *autorii* celor publicate în ea şi reproduse de noi întocmai, în citatele noastre şi îi felicităm de aceasta, îndemnându-i să-şi completeze aceste constatări şi convingeri, în toate domeniile, în toate direcţiile, oricând şi ori unde. *Noi de mult ne-am întors ATENŢIUNEA, PRIVIREA ŞI FAŢA* LA DUŞMAN.

A. I.
„grănicer-năsăudean"

„Frăţie de Cruce pentru desăvârşirea idealului naţional"

Comunicat

Văzând cum s'au subminat acţiunile legiuite ale „Frăţiei de Cruce, pentru apărarea Ţării Moţilor şi Maramureşului,

Văzând cum s'au sabotat serbările aniversare ale intrării armatei române la frontiera de vest, pregătite în contact cu autorităţile militare,

şi văzând mai presus de toate, că s'a autorizat o organizaţie de politică militantă prin statutul lor, ca să-şi asume calitatea de fraţi de cruce", *numire, care după statutul nostru revenia membrilor, „Frăţiei de cruce" — care exclude orice politică militantă,*

Frăţia de Cruce a fost împinsă de-a constata, că într'o astfel de atmosferă, nici o activitate bărbătească, naţională, socială ori filantropică nu e cu putinţă „pe cale strict legală, constituţională şi ne politică" cum o prevede statutul nostru.

In consecinţă spre a evita orice echivoc, ori conflict de-o potrivă păgubitoare unirei sufleteşti, conducerea noastră a hotărît definitiv desfiinţarea „Frăţiei de Cruce pentru desăvârşirea idealului naţional", — *întemeiată în anul 1919,* şi reorganizată în anul 1927.

Când executăm această hotărîre, lăsăm răspunderea în socoteala factorilor, cari au provocat disolvarea.

Fondul pentru statuia lui Mihai Viteazul, trece la Uniunea foştilor voluntari, secţia Cluj.

„Cununa Surorilor de Cruce", nefiindu-i împrumutat numele, îşi va continua activitatea, ca organizaţie independentă, luând în primire steagul cu „Crucea albă".

In numele comitetului de reorganizare:

Cluj, la 29 August 1929.

Primpreşedinte:
Dr. AMOS FRÂNCU
Secretar General:
Dr. PETRU PĂTEANU
Casier Central:
TRAIAN ANDREICA

Pentru Dl. Dr. Pană

Regretăm că din lipsă de spaţiu nu putem tipări în întregime, cum ar merita, lucrarea teatrală intitulată „Numerus clausus" a D-lui Dr. Pană, unde autorul în jurul unei acţiuni bine închegate, desvoltă, cu argumente luate din trista realitate, ideia ca „numerus clausus" să se introducă nu numai în şcoli cum a cerut studenţimea română în lupta ei contra Jidanilor, ci în toate ramurile de activitate şi în special în funcţiile statului.

Cerinţa aceasta se impune dela sine, având în vedere că orice guvernant, cu prevedere şi simţ românesc, nu poate da, nici cea mai mică parte din mecanismul puterii de stat, pe mâna fiilor unui neam, care şi în trecut, la toate ocaziile istorice şi în prezent, sub ochii noştri, zilnic ne face dovada că este duşmanul ascuns al ţării care-l hrăneşte şi-l îngraşă. Acesta a fost, este şi va fi *Jidanul.*

D-l Doctor a avut curajul să-l ia de gât şi să-l arate publicului, într'o piesă de teatru, aşa cum se prezintă năpârca iudaică îmbrăcată în haina de funcţionar român.

Dorim din tot sufletul ca şi alţi colegi ai D-tale, şi câţi mai mulţi, să te urmeze în convingerile D-tale deplin întemeiate. Astăzi convingeri, mâine propagandă făţişă, poimâine acţiune curajoasă. Aceasta-i calea mântuirii României.

REDACŢIA.

Intrebări fără răspuns

Ce zice D-l *I. G. Duca* despre faptul, că advocatul unui mare număr de magnaţi unguri, pentru majorarea preţului de expropriere agrară, este, în procesele contra statului şi comunelor din Ardeal, nu altul decât D-l *Dr. I. Gheţie,* pe care D-l I. G. Duca l-a agreat ca şef al tineretului liberal din Ardeal?

Propaganda L. A. N. C.

Intrunirea din Capitală

Duminică, 8 Septemvrie, L. A. N. C. din Coloarea de Verde a organizat o mare întrunire în Sala „*Locomotiva*" din Calea Griviţei.

Cetăţenii cartierului au răspuns cu însufleţire chemării harnicului preşedinte de Culoare dl Gh. Apostolescu, participând la întrunire în număr de 500—600.

Apariţia dlui Prof. I. C. Cătuneanu este salutată de nesfârşite urale şi în aceiaşi atmosferă de însufleţire Dsa este proclamat prezidentul adunării.

Primul vorbitor este *dl Gh. Apotolescu,* comerciant şi Preşedinte al Organizaţiei L. A. N. C. din culoarea Verde; îi urmează *dl Ing. Bejan, care scuză absenţa dlui Prof.* A. C. Cuza, Preşedintele Suprem al L. A. N. C.

Dl Dr. Vasile Trifu, face o documentată expunere a situaţiunei, care este întreruptă de dese şi prelungi aplauze. După *dl Lt. Colonel Vasilescu-Lascăr* vorbeşte dl *Iancu Ispas,* comerciant, apoi dl *Antonescu,* un luptător din vechia gardă a mişcării naţionaliste.

Dl Romulus Damian, aminteşte adunării împrejurările nenorocite în cari s'au acordat drepturi jidanilor şi neputinţa partidelor de-a rezolva într'un fel sau într'altul problema jidovească. *Dl Ungureanu,* ceferist, vorbeşte plin de suflet şi convingător.

Dl Cucu-Botoşani câştigă simpatiile sălii prin verva sa plină de humor. Cu aceiaş cunoscută competenţă *Dl Ing. M. P. Florescu* fost deputat al L. A. N. C. face un expozeu al stării noastre economice.

Indelung ovaţionat de întreaga asistenţă, Dl. Prof. I. C. Cătuneanu, ia cuvântul.

Dsa face o paralelă între oamenii mari ai României Mici, cari au văzut şi-au înţeles problema jidovească, luând toate măsurile de prevedere şi punând stavilă invaziunei jidoveşti în special la sate şi între acei cari conduc destinele României Mari, cari se feresc să recunoască că există o problemă jidovească şi sub guvernarea cărora jidanii ne-au copleşit, mergând până acolo, încât în Maramureş ni-este dat să asistăm la începutul procesului de extincţiune al elementului românesc. Dl Profesor I. C. Cătuneanu îşi termină cuvântarea arătând necesitatea grupării românilor în L. A. N. C. şi făcând un apel către conducătorii Ligii din Capitală pentru scoaterea unei gazete în Bucureşti, atât de trebuincioasă propagandei.

Publicul face o caldă manifestaţiune de simpatie Dlui Profesor Cătuneanu, pentru prima dată auzit de către cetăţenii Bucureşteni şi după ce s'a expediat o telegramă omagială Dlui Prof. A. C. Cuza, întrunirea a luat sfârşit.